

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.021 van 14 januari 2015
in de zaak A. 214.433/XIV-36.120**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Mieke Van den Broeck
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 8 december 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 132.932 van 7 november 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 17 december 2014 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Verzoekster voert in haar eerste middel onder meer de schending aan van “artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie), Schending van de artikelen 4 en 6 van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, Schending van artikel 8.2 van Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005; [...] Schending van

artikel 39/2 § 1, [...] 48/3, 48/4, 48/5 [...] van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM en artikel 13 EVRM”, doch zonder uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze bepalingen zou hebben geschonden. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Verzoekster betoogt in haar eerste middel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zou hebben geantwoord op de ingeroepen schending van artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) en dat niet wordt aangetoond dat verzoekster kan worden beschermd tegen nieuwe vervolging of ernstige schade. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest echter op omstandig gemotiveerde wijze vast dat niet blijkt dat verzoekster in geval van een terugkeer naar haar land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zal moeten ondergaan. Het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

2. In het tweede middel voert verzoekster nogmaals de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, doch andermaal zonder nader uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze bepalingen zou hebben geschonden. Het tweede middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Wat de aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet betreft, wordt in punt 2.4 van het bestreden arrest vastgesteld dat “de verwerende partij met recht [heeft] kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvragen geen nieuwe elementen bevatten die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoekers voor erkenning als vluchtelingen [...] of voor subsidiaire bescherming [...] in aanmerking komen” en dat “verzoekster immers dezelfde elementen [herneemt] die zij reeds bij haar eerste asielaanvraag had aangebracht”. Zoals bij de behandeling van het eerste middel reeds werd vermeld, besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op omstandig gemotiveerde wijze dat niet blijkt dat verzoekster in geval van een terugkeer naar haar land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zal moeten ondergaan. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Bovendien gaat verzoekster voorbij aan het feit dat de commissaris-generaal in de aanvankelijk bestreden beslissing wel degelijk heeft vastgesteld dat “er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van

herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel”. De rest van de door verzoekster geciteerde passage uit de aanvankelijk bestreden beslissing had slechts betrekking op de “eventuele elementen [...] die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet” waarvoor de commissaris-generaal niet bevoegd is. Het tweede middel is in die mate kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op veertien januari tweeduizend vijftien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams